

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Chemarea luptei pentru pace

Pacea este cel dintâi și cel mai mare dar, care ni s-a dat de către Mîntuitorul Hristos, după Sfînta Sa Inviere. Vestindu-L proorocii ca Domnul și Împăratul păcii (Is. 9, 5), El a adus lumii întregi pacea. „Pace vouă” a rostit El Sf. Apostoli, după scularea din morți (In 20, 20).

Dumnezeu este pace și Fiul Său a venit în lume să aducă oamenilor pace cu Dumnezeu, pace cu ei înșiși, pacea lăuntrică și pacea unul cu altul, pace exterioară, care se încorporează cu pacea între popoare. Trimițînd pe Apostoli la propovăduirea Evangheliei Sale, Domnul le-a dat ca misiune esențială să slujească pacea, s-o ducă în toate inimile, în toate casele, în toate locurile și în toate timpurile, pînă la sfîrșitul veacurilor.

Pacea este lucrarea binefăcătoare a harului divin, care s-a revărsat peste sfinții Apostoli în ziua Sf. Rusalii, cînd s-a pogorît peste ei Sf. Duh în chip de limbi de foc, i-a luminat, i-a întărit și i-a înfrățit în marea familie a Bisericii care s-a întemeiat atunci, pentru mîntuirea celor credincioși.

Dar pacea se sălășluiește în fiecare din noi, numai dacă luptăm activ împotriva răului din lăuntru și din afară, dacă luptăm să trăim în armonie cu Dumnezeu și cu semenii noștri, dacă am sugrumat în noi egoismul, mîndria și răutatea.

Izvorul păcii adevărate este iubirea de Dumnezeu și de oameni, arătată prin fapte bune, pînă la jertfirea vieții pentru alții. Iubirea care se jertfește creiază, aduce iertarea păcatelor de la Dumnezeu, liniștea și pacea inimii.

Cel ce iubește sincer pe Dumnezeu, iubește real și sincer și pe aproapele său. Acela trăiește în pace cu toți; el are sentimente de fraternitate față de orice om; acela urăște fărădelegile, disprețuiește nedreptatea, asuprirea, exploatarea, discriminarea de rasă, și altele. Iubirea este cheag duhovnicesc, ea adună la un loc, solidarizează în marea comunitate a umanității în care toți oamenii sînt egali și liberi. Cu cît oamenii și popoarele se vor iubi mai mult cu atît își vor strînge mai puternic rîndurile în fața răului și a primejdiilor care îi amenință; cu atît mai

mult vor spori relațiile culturale, sociale și economice între ele, cu atît popoarele se vor respecta și aprecia reciproc, se vor stima și ajuta, cu atît mai mult va dispărea setea de a răpi munca și dreptul la viață al altora, cu atît mai curînd se va sălășlui în lume o pace durabilă.

De aceea, fiecare om, fiecare creștin și fiecare slujitor al Bisericii este dator să răspîndească în jurul său cît mai multă iubire, căci prin aceasta se coboară în lume pacea adevărată și statornică care se bazează pe încredere reciprocă, pe înfrățire și ajutor frățesc, necondiționat, desinteresat. Așa se înfrînge și dispăre între oameni teama, frica de război și războiul. Așa culegem deplin toate roadele sfînte ale păcii eterne.

Am spus că iubirea trebuie să fie activă, adică luptătoare. Ea nu așteaptă pacea, ci o cucerește prin efort conștient, prin luptă încordată și solidaritate a milioane de oameni stegari ai păcii, de la un capăt la altul al pămîntului. Toți aceștia, acum 10 ani au început un asalt puternic, biruitor contra ațîțătorilor la război.

Gîndurile acestea de pace, zidite pe dragostea de om și respectul demnității, pe coexistența pașnică și prietenia între popoare au călăuzit Consiliul Mondial al Păcii care s-a ținut în luna mai a. c. la Stockholm cu prilejul aniversării a 10 ani de luptă pentru pace din toată lumea. Cu acest prilej s-a dat o declarație generală în care masele largi populare din toate țările, de pe toate continentele, sînt chemate să continue lupta contra pericolului de război și accentuează faptul important — că forțele păcii înconjoară globul și sînt destul de puternice să oprească războiul și să aducă tuturor multă fericire și pace.

Consiliul de la Stockholm a arătat că lupta pentru pace este datoria fiecărui om, și cere ca toți să luptăm să se realizeze în lume: o coexistență pașnică a țărilor cu sisteme sociale diferite și în mod pașnic să se rezolve toate problemele litigioase între state și dintre popoare. Cere apoi să se interzică armele atomice, care omorîu oameni în masă; să dezarmeze toate sta-

(Continuare în pg. 2)

O datorie patriotică

Veniți să mergem și să vedem cu ochii minții un cîmp de război! Așa cum era altădată.

Acolo unde două armate se bat cu inversunare, în atacuri mari și înflăcărare. O adevărată priveliște tristă ni se înfățișează dinaintea privirilor noastre. Iată, pe jos bălți de sînge și capete retezate, aruncate de minia înfocată a războiului. Trupuri sfîrticate și moarte de oameni și de cai, ce te îngrozesc, zac peste tot. Dar ce mai vedem? Mîini și picioare retezate, aruncate pe jos, pe cîmpia de bătaie. Această priveliște înfiorătoare ne face să vărsăm lacrimi fierbinți și parcă și noi am simți o mare durere în inimă. Tunurile varsă pe țevile lor potop de foc îngrozitor, care pustiește totul în cale și arde bunurile tuturor. Mitrاليةle, în chip nemilos, seceră viețile omenești și ostășești, de ț-e mai mare jalea. Avioanele se coboară repede în picaj, mitraliază pe soldații luptători și bombardează case cu multe etaje. Văzduhul e plin de fum, involburat în flăcări de foc; un adevărat infern sgomotos și sinistru. Aceasta a fost icoana de tristă amintire a celor două războaie mondiale, ce-au zguduît și distrus bunurile omenești și zeci de milioane de oameni.

Dar ce zic? Războiul tiranic nimicește clădiri de mare valoare și locașuri mărețe de lumină și de sănătate. Se pierd pentru totdeauna obiecte de artă și de înaltă și vastă cultură; ce s-a zidit în sute de ani cade pradă focului vărsat de bombele distrugătoare. Nici bisericile nu scapă din acest pîrjol. Pier — văzînd cu ochii — opere de mare preț, de literatură; lucrări rare, ce fac fala bibliotecilor. La căderea bombelor mari, incendiare, ard în flăcări mari, sînt mistuite și se prefac în cenușe, ca și casele ce se prăbușesc cu zgomot mare, infernal. Ce ar însemna un război cu bombe atomice ne-a arătat în mic Hiroshima și Nagasaki, unde americanii au aruncat primele bombe atomice: în o clipă au fost uciși sute de mii de oameni și cartiere întregi distruse, iar cei ce au rămas vii s-au îmbolnăvit de „boala atomică”.

În fața acestor suferințe provocate de război, care-i datoria patriotică a tuturor? Să luptăm vitejește, cu multă înflăcărare și bărbăție, cu toții, pentru apărarea și păstrarea păcii în lume! Și prin muncă, zi de zi, cu cinste și cu curaj, să întărim Pacea, bunul prețios și suprem al tuturor celor ce muncim cu mîntea și cu brațele. S-o apărăm și să zădărnicișim uneltirile ațîțătorilor la război.

Pr. A. Bassarabin

Sfînta taină a Pocăinței

Prin sfîntul Botez ne-am curățit de păcatul strămoșesc. Totuși și după Botez creștinul din nou poate păcătui și într-adevăr și păcătuiește. Pentru aceea a binevoit preabunul Dumnezeu a așeza în sfînta Sa Biserică o taină, prin care se curățește creștinul de păcatele făcute după Botez. Pocăința ca taină este o lucrare duhovnicească prin care Mîntuitorul prin preotul Bisericii, cu puterea Duhului Sfînt, îl iartă și dezleagă pe creștin de păcatele făcute după Botez, de cari se căiește și pe cari le mărturisește, și așa creștinul se curățește din nou și se sfințește întocmai ca și cînd ar fi ieșit din apa Botezului.

Această sfîntă taină a orînduit-o Domnul nostru Iisus Hristos cînd a spus Apostolilor Săi: „Adevăr zic vouă, ori cîte veți lega pe pămînt, vor fi legate în cer, și ori cîte veți dezlega pe pămînt vor fi dezlegate în cer” (Mt. cap. 18 vers 18).

Acela care dorește să cîștige iertarea păcatelor sale mai înainte de toate trebuie să simtă părere de rău pentru greșelile făcute. În urma păcatului să simtă întristare și zdrobire de inimă, din care se naște hotărîrea de a se feri de aceste păcate și de a-și îndrepta viața.

Apoi să-și mărturisească păcatele sale înaintea preotului, pentru că preotul nu poate să lege sau să dezlege dacă nu știe ce are a lega sau a dezlega. Credinciosul înaintea preotului să descopere toate păcatele sale săvîrșite după Botez sau după cea din urmă mărturisire. Pentru că păcatul ascuns mistuește sufletul lui ca un vierme neadormit, care macină pe ascuns rădăcinile stejarului puternic, uscîndu-l pe picioare.

Se cuvine să-și mărturisească păcatele sale cu inimă curată. Să spună drept cum, cînd, cu ce mijloace, pentru ce și unde a săvîrșit faptul. Iar după mărturisire să-și îndeplinească canonul pe care-l primește de la preot după greutatea păcatelor sale.

Dar pentru ca noi să putem mărturisi păcatele noastre trebuie să cunoaștem bine voia lui Dumnezeu. Căci acela care cunoaște voia lui Dumnezeu și o îndeplinește, va fi vrednic fiu al lui Dumnezeu, iar acela care calcă voia lui Dumnezeu cu știința și cu neștiința, acela păcătuiește.

Părintele ceresc a descoperit oamenilor voia Sa prin proroci și mai pe urmă prin însuși Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos. Voia lui Dumnezeu astfel descoperită oamenilor este scrisă în Biblie sau în Sfînta Scriptură a Vechiului și Noului Testament.

Dar pentru că nu toate cîte a vorbit Domnul nostru Iisus Hristos s-au putut scrie în Noul Testament (ev. In. 20, 30), multe din ele le-au trecut apostolii Lui cu grai viu la urmașii lor din neam în neam, pînă azi. Aceasta e sfînta Tradiție care e în proprietatea Bisericii și cu ajutorul căreia Biserica explică ceea ce-i nelămurit sau pe scurt în Sf. Scriptură.

Cele scrise în aceste cărți sfinte nu pot fi citite și înțelese de oricine fără deosebită pregătire. De aceea, sfînta noastră Biserică învață pe credincioșii săi voia lui Dumnezeu prin aleșii săi bine pregătiți și împărtășiți cu darul preoției prin hirotonire. Aceștia sînt preoții. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie propovedit de credincioși anume chemați și pregătiți, adică de preoți, pentru că și Mîntuitorul a chemat pe Apostoli și i-a pregătit pentru înalta lor chemare. Dar în afară de pregătire preotul primește de la Dumnezeu o putere anume pentru a învăța și a face cele sfinte, o putere dată prin taina Sf. Hirotonii. Ei învață pe credincioși, să îndeplinească voia

lui Dumnezeu, așa cum se cere în: *Cele zece porunci*, cele 9 porunci bisericești, cele 9 Fericiri, Credeu și Tatăl Nostru.

Preoții învață pe credincioși să facă voia lui Dumnezeu, îndemnîndu-i să se ferească de: 1. Cele șapte păcate de moarte, cari sînt: 1. Trufia, 2. Iubirea de argint, 3. Desfrînarea, 4. Minia, 5. Lăcomia, 6. Zavistia, 7. Lenevirea la faptele cele bune.

II. Să se ferească de păcatele strigătoare la cer, cari sînt: uciderea, sodomia, asuprirea văduvelor și orfanilor, oprirea plății lucrătorilor.

III. Să se ferească de păcatul împotriva Duhului Sfînt, care este nesocotirea sau lepădarea darurilor lui Dumnezeu, îndărătnicirea contra poruncilor lui Dumnezeu.

Astfel cunoscînd creștinul voia lui Dumnezeu, își va putea mărturisi păcatele sale și va putea aștepta cu încredere fiiască iertarea Părintelui ceresc.

Pr. N. TERCHILĂ

Chemarea luptei pentru pace

(continuare din pag. 1)

tele treptat și sub control general. Să nu se mai amestece nimeni în treburile interne ale altor popoare; să dispară exploatarea în colonii și să li se dea libertate popoarelor de aici să se organizeze în state independente și suverane, iar între toate statele să se stabilească relații culturale și comerciale, relații de prietenie și bună înțelegere, fără amenințări.

Omenirea de azi este la o grea răspîntie de drum, pentru că trebuie să aleagă grabnic între viață și moarte. Să alegem viața, așa cum voiește Dumnezeu și să luptăm să ne-o apărăm, să luptăm pentru pace, silind pe imperialiști să renunțe la planurile lor de război. Fiecare din noi să întărim forțele păcii, luptînd și muncind pentru binele Patriei și al poporului muncitor de la noi și din lumea întreagă.

S. RADU

Cum trebuie să ne rugăm

Printre operele marelui scriitor bisericesc *Origen* († 254 sau 255) se găsește și una în care vorbește „despre rugăciune”. Pentru deosebita însemnătate a învățămintelor care ni le imbie, vom da pe romînește în cele ce urmează cîteva părți din capitolele 31 și 32, în care se arată cum trebuie să stea creștinul atunci cînd se află în rugăciune. Iată ce ni se spune aici:

„...După părerea mea, cel care vrea să se roage, va fi mai dispus și mai aplecat spre întregul rugăciunii, dacă se va pune în starea suflutească potrivită pentru rugăciune și dacă se va fi pregătit cît de cît. La fel, el trebuie să alunge toate ispitele și tulburarea gîndurilor, să-și aducă aminte pe cît îi stă în putință de Cel de care se apropie, socotind că este un lucru neevlavios să se apropie de El cu ușurătate și nepăsare. Se cere apoi ca el să îndepărteze toate grijile străine și astfel să se apuce de rugăciune, să-și întindă sufletul spre cer înainte de a-și fi întins mîinile sale, să-și îndrepteze mintea spre Dumnezeu înainte de ochii săi, să-și înalțe cugetarea de la pămînt înainte de a fi stat la rugăciune și înainte de a și-o fi predat Domnului a toate. Totodată să înlătore orice pornire dușmănoasă împotriva aceluia care i se pare că l-au nedreptățit, tot pe atît cît voiește ca și Dumnezeu să-i treacă cu vederea nelegiuirile săvîrșite față de El și a relelor săvîrșite față de frații săi, cum și a oricăror fapte despre care conștiința sa îi spune că le-a împlinit împotriva dreptei judecări.

„Nu trebuie să existe vreo îndoială asupra faptului că precum sînt mai multe stări în care se poate așeza trupul, tot astfel poziția trupului, în care se întind mîinile și se ridică ochii spre cer, este mai potrivită decît oricare alta, deoarece trupul aduce rugăciunii chipul însușirilor care se potrivesc sufletului. Cele acum spuse trebuiesc ținute numai întrucît nu există vreo altă piedică. După împrejurări rugăciunea poate fi săvîrșită cu cuviință și șezînd, din pricina unei boale de picioare care se cere cruțată, ori zăcînd din pricina fierbințelii sau a unei slăbiciuni asemănătoare. Tot astfel dacă, spre pildă, călătoria pe mare sau îndeletnicirile noastre nu ne îngăduie să ne facem rugăciunea așa cum ar trebui, să ne rugăm totuși, fără să ne bage în seamă ceilalți.

„Trebuie să știi că ingenunchierea este de trebuință aceluia care se învinovățește pe sine înaintea lui Dumnezeu din pricina păcatelor sale, cerînd tămăduirea acestora și descătușarea de dînsule. Ingenunchierea este semnul celui care se smereste și care se supune, precum zice Pavel: „Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui, din care își trage numele orice neam în cer și pe pămînt” (Efeseni 3, 14—15). Ingenunchierea sufletească, numită astfel pentru că toate ființele se pleacă lui Dumnezeu în numele lui Iisus și se smeresc înaintea Lui, este arătată, îmi pare, în cuvintele Apostolului: „Pentru ca în numele Lui Iisus tot genunchiul să se plece al celor cerești și al celor pămîntești și al celor dedesubt” (Filipeni 2, 10)... Ceva asemănător este scris în profetul Isaia (45, 24): „Mie se va pleca tot genunchiul”.

„Cît despre punctul cardinal spre care trebuie privit în timpul rugăciunii, nu voi spune decît puține lucruri. De vreme ce există patru puncte cardinale, miază-noapte, miază-zi, apus și răsărit, cine nu va recunoaște fără să mai stea pe gînduri că răsăritul ne arată limpede că trebuie să facem rugăciunea întorcîndu-ne spre această direcție, o astfel de poziție arătînd sufletul care privește răsăritul adevăratei lumini (Hristos, soarele dreptății). Din fire răsăritul domină asupra celorlalte puncte cardinale; iar firea se cuvine a fi respectată”. De aceea oriunde ne-am ruga, să ne îndreptăm cu fața spre răsărit. „Dacă judecata ne spune că trebuie să dăm înțietate răsăritului, de ce n-am face astfel pre-tutindeni? Aceștia s-au spus despre partea în spre care trebuie să ne îndreptăm, atunci cînd ne rugăm...”

N. CORNEANU

Amintiri cultice din Ciuc

Cetind mereu despre colaborarea Bisericilor românești din Ardeal înainte de reîntregirea bisericească, realizată în 1948, — cred că ar fi bine de înregistrat ceva și din Miercurea Ciuc.

Miercurea Ciuc după 1918 avea 350—400 suflete.

Enoriașii erau abia pentru o parohie, dar ei fiind unii ortodocși alții gr. catolici, au luat în înță două parohii. Biserica însă pentru slujbă nu era niciuna. Cei doi preoți au aranjat provizoriu, o capelă în care serveau alternativ într-o duminică unul și în cealaltă celălalt preot, cel ce nu slujia făcând pe cantorul celui care slujia.

Toți credincioșii celor două culte, mergeau regulat la biserică, fără preferințe sau rezerve, pentru preoții respectivi.

Timp de 10—15 ani amândoi preoții au adunat fonduri pentru construire de biserici, dar fiecare intenționa să facă ceva monumental, ca pentru oraș, mai mult decât le permiteau mijloacele.

Cu ocaziunea unei întruniri culturale, la care erau prezenți credincioșii ambelor biserici, veni vorba și despre construirea bisericilor. Ambii preoți se plingeau că n-au fonduri suficiente. Eu am pus întrebarea: „oare ce ar fi dacă din sumele ce le aveți ați construi o singură biserică și ați servi alternativ, sau împreună, așa cum s-a făcut și pînă acum în capelă?” Cineva mi-a răspuns: „Ști că ai spus un lucru mare?” La care am adăugat: „N-am spus nimic deosebit, ci m-am gândit numai că în cazul acesta sumele disponibile ne-ar ajunge pentru construirea unei biserici corespunzătoare numărului tuturor enoriașilor și ar fi biserica tuturor credincioșilor români din Miercurea Ciuc”.

Unul dintre preoți a întrebat: „dar ce crezi, ce-ar spune ierarhul meu?” — „S-ar bucura — i-am răspuns — că unificarea bisericească, mult dorită de toți preoții și credincioșii, a început chiar aici la extremitatea arhiepiscopiei”. — „Da, vom mai vedea” a fost răspunsul, — dar n-am avut norocul să începem noi unificarea bisericească!

S-au construit două biserici, mari și frumoase. Credincioșii însă acum erau împărțiți în două biserici. Se mai adunau și la un loc, cum au făcut cînd aveau numai o capelă, dar nu în fiecare duminică.

Pentru evidențierea colaborării cultice a preoților și enoriașilor din Miercurea Ciuc amvitesc:

a) Cei doi preoți — spre bucuria enoriașilor — serveau împreună la sfințirea apei, și diferite praznice.

b) Cîntărețul — angajat și salarizat — al Bisericii ortodoxe, era credincios gr. cat.

c) Corul bisericesc era compus din credincioșii ambelor biserici — cînta în ambele biserici, trecea în seara de Crăciun cu colindul pe la casele tuturor credincioșilor fără nici o deosebire.

d) La șerbări, întruniri culturale, etc., ia fel nu se grupa lumea după confesiuni.

e) Căsătoriile mixte, etc. erau ceva obișnuit. Insuși preotul unit și-a măritat unica fiică cu ortodox.

Subsemnatul am înfiat o orfană fără s-c trec la legea mea, care atunci era cea unită.

Iată pe scurt armonia religioasă între credincioșii din Miercurea Ciuc și între preoții celor două confesiuni înainte de reîntregirea bisericească.

La biserica ortodoxă din 1919 pînă azi s-au succedat 7 preoți — la cea fost gr. catolică, azi ortodoxă, din 1919 pînă azi, adică timp de 40 ani, servește și se roagă: „pentru pacea de sus și pentru pacea a toată lumea”, cucernicul și vrednicul preot protopop I. Vlad, care cu cuvîntul său blind, înțelept, pătrunde la inimile enoriașilor ce-i păstorește, și-i formează: elemente de ordine, folositoare Patriei noastre scumpe și Bisericii Ortodoxe Romine.

P. C. Sa este și un faimos imblinzitor de animale sălbatice: urși lupi, mistreți, vulpi, vulturni, șerpi, etc. (Vezi: Aspecte din opera și viața marelui nostru scriitor M. Sadoveanu. Buc. 1958).

De încheiere voesc să arăt dialogul petrecut între regretatul Mitropolit Bălan și protopopul I. Vlad în locuința protopopiatului raional din Gheorgheni în anul 1948.

Părintele Vlad, care după barba și pletele albe, are înfățișare de patriarh ortodox, mic de statură, dar spiritual la vorbă, cînd a fost invitat de înaltul ierarh, să-și spună părerea despre reîntregirea bisericească i-a răspuns:

„I. P. Sfințite, eu de mult am așteptat, unirea credinței” și de aceea mă întorc la Biserica strămoșească cu bucurie”. Apoi a adăugat, zîmbind: I. P. S. nu vă e frică de concurență?”

— „De ce concurență poate fi vorba Părinte?”, întrebă ierarhul.

— „De aceea că Vlad sint deja, imi mai lipsește doar un „ică”, ca să fiu și eu vlădică să vă pot face concurență”.

A ris Mitropolitul, văzînd că e vorba de o glumă reușită, și primi pe noul preot revenit în clerul ortodox, pe care mai tîrziu l-a distins cu gradul de protopop stavrofor.

N. LATEȘ

Nu mă uita

Nu mă uita, o mititică floare
Presată sta pe-o filă oarecare
Ca-albastru cer în gingașe petale,
Intr-un album cu poze vechi și pale.

O tînără cu timplele brumate
Cu-albumu-n față o privea pierdută
Și gîndul ei la cele întîmplate
Aluneca-n abis de suferință mută.

Cel ce presase floarea nu mai este,
Printre cei vii nu s-a mai numărat:
Un soț iubit c-a fost e o poveste,
Azi văduvă ea e cu-adevărat.

Unde-i mormîntul nimeni nu mai știe,
Pe-un petec de hîrtie doar fu scris:
Soldatul a murit în bătălie,
Cu-acestea dosarul vieții lui s-a-nchis.

In fața acestui trist deznodămînt
Nu mă uita, o floare mult gingașe,
Pe-o filă de-album e-un jurămînt:
S-oprim războiul pînă e în fașe!

Deasupra celor morți în bătălie
Cresc flori nu mă uita, cresc în buchete
Și-n mlădieri de vînt trimit solie:
„Ce-a fost nicicînd să nu se mai repete!”

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Sfințirea bisericii din Ormeniș

Duminică 24 mai a. c., credincioșii din Ormeniș au avut bucuria sfințirii bisericii lor reînnoite.

În jurul orei 10 a. m. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a sosit la biserică, fiind întîmpinat de reprezentanți ai autorităților locale, un sobor de preoți și de credincioși.

După cuvîntul de întîmpinare rostit de P. C. Al. Brotea, protopopul raionului Rupea, care a arătat în cuvinte înălțătoare bucuria și mîngăierea credincioșilor, prilejuite de vizita I. P. S. Sale, a luat cuvîntul Dl pastor Lörenczy Lászlo, din partea comunității unitariene. Din partea Comitetului Executiv al Sfatului Popular al comunei a vorbit Dna Toma Rozalia, care și-a exprimat convingerea că prin vizita I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae se va face un pas înainte pentru întărirea prieteniei dintre naționalitățile din localitate, căci toți urmăresc același scop: binele Patriei și pacea în toată lumea.

Răspunzînd tuturor, I. P. S. nostru mitropolit a spus printre altele:

Am venit cu inima plină de bucurie pentru a mă ruga lui Dumnezeu să coboare harul Său peste biserica împodobită prin ostenele voastre, ale tuturor. O biserică împodobită frumos este ca o casă bine gospodărită și ca o carte în care credincioșii pot învăța dreapta credință. Mă bucur de cuvintele prin care v-ați mărturisit sentimentele și nădejile și vă mulțumesc pentru ele. Rog pe Tatăl cel ceresc să ne întărească și să ne binecuvinteze în tot lucrul cel bun al credinței, al înfrățirii și al păcii.

Slujba sfințirii și Sf. Liturghie au fost săvîrșite de I. P. S. mitropolit Nicolae înconjurat de un sobor.

După Sf. Liturghie, P. C. pâr. paroh I. Garcea a făcut o scurtă dare de seamă asupra lucrărilor, mulțumind călduros credincioșilor pentru rîvna depusă în ogorul Domnului.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a spus între altele:

Mulțumesc lui Dumnezeu celui Atotputernic că ne-a rînduit această zi frumoasă în care putem cînta ca în ziua de Paști: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”. Și într-adevăr ne putem bucura și veseli pentru că toate darurile Sale părintești le-a coborît asupra noastră, dînd căldură și ploaie pămîntului ca să ne îndestulăm trupul și zi senină și de mare praznic spre a ne înălța inimile.

Ungînd cu Sfînt Mir în cele patru părți ale bisericii am spus: „Înoiește-te, înoiește-te noule Ierusalime” și s-a înoit Sionul de acum 60 de ani, prin osteneala voastră și a meșterului Dobrescu, care n-a pus pe pereți numai culoare ci și căldura inimii, și prin rugăciunile fierbinți pe care le-am înălțat cu toții. Cînd am lovit cu Sfînta Cruce în ușă, am zis: „Deschideți porțile ca să intre împăratul mării” și am intrat cu toții. Faceți în așa fel ca porțile bisericii să fie mereu deschise pentru a vă pleca genunchii în fața Sf. Altar, iar pe porțile sufletului să intre darurile Sf.

(urmare în pag. 4)

LA HRAM

În Vinerea Luminată, la praznicul „Izvorul Tămăduirilor” (7 mai), a avut loc obișnuitul hram al Mănăstirii „Brincoveanu” de la Simbăta de sus (Făgăraș). Înainte de Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit Nicolae a hirotesit pe P. C. Protos. Serafim întru Arhimandrit. Sf. Liturghie s-a săvârșit de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți. Răspunsurile au fost date de corurile bisericesti din Viștea de jos și Viștea de sus. La sfârșitul Sf. Liturghii au luat cuvântul:

I. P. C. arhimandrit Serafim, arătând că darurile ce le revarsă Dumnezeu peste Sf. Mănăstire „Brincoveanu” rodesc în sufletele credincioșilor pacea, înfrățirea, râvnă spre o viață mai bună.

P. C. Prot. stavr. A. Brumboiu, spunând că odată cu Învierea Domnului și învierea naturii, ne bucurăm și de învierea scumpei noastre Patrii, în care se zidește o țară nouă. Amintește apoi de aniversarea de 10 ani a Mișcării mondiale pentru pace, care a devenit o forță uriașă, și a împiedecat pe uneltorii de noi războaie să-și pună în practică planurile. Indeamnă pe fiecare credincios să lupte pentru pace, împlinindu-și datoria față de Patrie prin muncă. Întărind Patria, noi întărim frontul luptătorilor pentru pace.

P. C. consilier I. Vlad vorbește despre patimile Mintuitorului și despre învierea Lui. El a pățimit, ca noi să nu mai suferim, ci să trăim în bucurie și pace, și să avem asigurată viața cea veșnică. Face mărturisirea că, fiind preot revenit, se simte (ca și ceilalți preoți reveniți) în Biserica ortodoxă, Biserica moșilor și strămoșilor noștri, într-adevăr acasă, în familia noastră. Venirea la Mănăstire întărește unitatea și credința. Face apel la practicarea învățaturii creștine, la respectarea autorităților de stat, la lupta pentru pace, ca pacea să stăpânească în toată lumea.

P. C. Protos. N. Mladin spune că creștinul se simte fiu al Tatălui celui din ceruri, care îi ocrotește viața. El trebuie să se poarte ca un adevărat fiu al lui Dumnezeu, adică: să aibă dragoste față de semenii săi, să nu trăiască numai pentru sine, ci să muncească împreună cu alții pentru binele obștesc, să fie făcător de pace între oameni și între popoare. În felul acesta el va preamări pe Tatăl cel din ceruri și va munci pentru fericirea poporului.

Pr. O. Cocan prezintă felul cum țărănul credincios împletește rugăciunea cu munca. În felul acesta contribuie la roada bogată, care să îndestuleze și familia lui și poporul, și să întărească Patria. Așa ajută la statornicirea păcii în lume.

Seria predicilor a fost încheiată de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, care a spus între altele:

La acest praznic, împreună cu noi, sînt și înaintașii noștri, care veneau an de an aici, cînd mănăstirea era încă în ruină. Aici se întîlneau cei de dincoace de munți, cu cei de peste munți, arătîndu-se frați de un neam și o credință, ceie erau despărțiți prin granițe nedrepte. Credința acelora a fost așa de puternică încît zidurile surpate au prins a se ridica și a se face mănăstire frumoasă. Se bucură slăvitul ctitor, Constantin Brincoveanu, cu Doamna, Maria și fiii lor, se bucură și al doilea ctitor, Mitropolitul Nicolae, care a trăit tot cu grija mănăstirii acesteia. Căci acolo unde e inimă curată, Dumnezeu își trimite darurile Sale. Să-i dăm slavă Lui pentru praznicul acesta, în care ne-am rugat pentru noi, pentru țara întregă, pentru lumea întregă. Să-i dăm slavă Lui pentru toate și tot Lui să-i cerem să ne binecuvînteze țarinile, pentru întărirea

† Prof. pens. Nicolae Cotos

În ziua de 15 mai a. c. a adormit în Domnul Nicolae Cotos, profesor de teologie i. p. în vîrstă de 75 ani.

Așezat în Aula Institutului Teologic Universitar — Sibiu, a fost prohodit Duminică 17 mai. La slujba înmormintării au participat: I. P. S. mitropolit Nicolae Colan, familia adormitului, prieteni și cunoscuți. Slujba a fost săvârșită de un sobor de preoți, foști elevi sau colegi, iar cuvîntul panegiric a fost rostit de fostul său discipol și coleg de specialitate Pr. Prof. Cornel Sirbu de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

P. C. Sa a prezentat viața de muncă și vrednicie a celui adormit. Nicolae Cotos s-a născut din părinți țărani, în comuna Straja, din regiunea Suceava. A urmat liceul la Suceava, iar studiile superioare la Facultatea de Teologie. Doctor în teologie din 1911, a fost la început profesor de Seminar teologic și apoi profesor universitar de Teologia fundamentală și Istoria religiilor. Între 1951—52 a predat l. greacă la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. A tipărit lucrări teologice pentru preoți, studenți teologi și pentru credincioși. Dintre ele amintim următoarele: 1. Regulele pe larg ale Sf. Vasile arhiepiscopul Cesareii Capadochiei, trad. din l. greacă (1907); 2. Jurămîntul, în cele 21 de predici „Despre statui” și în „Predica I” „cătrecatehumeni” ale Sf. Ioan Gură de Aur, Sibiu 1909—1910; 3. Tatăl nostru. Comentariu la rugăciunea domnească, București, 1914; 4. Secta studenților în Biblie (Ruseliții) 1923; 5. În jurul izvorului și normei de credință și viață creștină (1924); 6. Sf. Grigore Teologul, scrisori, 1924; 7. Incenușarea și înmormintarea, 1925; 8. Iustin Martirul și filozoful: Apologia I-a 1936; 9. Teologia fundamentală, manual pentru uzul studenților în Teologie, 1938; 10. Iustin Martirul și filozoful, Apologia II-a 1946; 11. O documentare patristică cu privire la credința și viața creștinilor din jumătatea întâia a sec. II, Sibiu 1956; 12. Un document privitor la teoria și practica botezului, euharistiei și serbării Duminicii la creștinii din jumătatea întâia a sec. II, Sibiu 1956; 13. Un cuvînt al Sf. Grigore Teologul împotriva apolinarismului, Sibiu 1957; 14. Un episod trist din istoria sacră a V. T. Tragicul sfîrșit al lui Abner, Iași 1957; 15. David și moartea lui Saul, Timișoara 1958; 16. Din istoria sacră a V. T. Sibiu, 1958; 17. David aduce chivotul legămîntului la Ierusalim, Iași 1958, ș. a.

Răposatul a scris mai multe articole în „Telegraful Român”, pe care cititorii noștri le cunosc.

Și ca profesor de Teologie și ca scriitor bisericesc N. Cotos s-a arătat a fi o minte ascuțită, un suflet credincios care știa să spună în grai limpede ceiace gîndea și simțea. Era un om drept și apropiat de popor și de năzuințele lui.

Ucenicii, ce l-au avut ca profesor de Teologie, colegii lui și cei ce l-au cunoscut și l-au prețuit îi vor păstra amintirea luminoasă.

Pr. Prof. NICOLAE NEAGA

Patriei noastre dragi și pentru îndestularea tuturor, să ne ajute să avem pace în toată lumea, ca în pace să ne putem face datoria față de suflet și față de trup, față de țara noastră.

După Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit Nicolae a slujit sfințirea apei la fîntină, iar un sobor de preoți a săvârșit la altar Sf. Maslu.

Hramul Mănăstirii a izvorit daruri duhovnicești, îndemnînd pe credincioși să-și facă datoria față de Biserică și Patrie, fiind oameni ai muncii, rodnice și luptători pentru pace. N. M.

Sfaturi înțelepte

Biserica ortodoxă cea adevărată este „una”, prin originea ei; căci Domnul Hristos a întemeiat numai o singură Biserică (Mt. 16, 18). Mintuitorul, învățînd despre ea în parabole, a vorbit totdeauna numai despre o singură turmă, despre un singur staul (Ioan 10, 16), despre o singură viță de vie (Ioan 15, 1—7) și despre o singură împărăție cerească pe pămînt (Matei 13, 24—50).

Adevărata biserică e totodată „una”, prin ființa ei; căci în esența sa, biserică e trupul tainic al Domnului, adică comunitatea de iubire și adevăr în Domnul Iisus Hristos.

Mintuitorul pătrunde și înviează prin harul dumnezeiesc pe credincioșii Săi, adunîndu-i la un loc, ca unul ce este singurul cap al Bisericii (Ef. 5, 23) și și „piatra cea din virful unghiului” (Ef. 2, 20), încît credincioșii sînt „un singur trup și un singur duh. Deci, biserică este unică și unitară, precum unul este și Iisus Hristos, al cărui Trup tainic este (1 Cor. 1, 13).

Credincioșii sînt mădularele, iar Biserica e Trupul lui Hristos, fiind Hristos totul în toți și toți sînt una în Hristos, formînd un întreg. Căci Iisus locuiește, trăiește și lucrează în fiecare credincios; care a devenit viața lor în așa fel, că și ei înșiși trăiesc în El (Gal. 2, 20).

Iubirea și adevărul sînt sufletul unității; căci cine stăruie în dragoste și adevăr, acela rămîne în comuniune cu Hristos. Preotul zice în timpul sfintei Liturghii, așa: „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim!” Iar în așezămintele apostolice ni se spune: „Să citești Sf. Scripturi, ca să te întărești mult în credință și te vei uni mai strîns cu Hristos, al cărui membru ești”.

În privința asta, sf. ap. Pavel zice astfel: „Este un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor” (Ef. 4, 5—6).

Sfinții Părinți ne învață „Judecă cu dreptate, nu căuta în față, cînd o să mustri pentru greșeală. De ce să fie între voi certuri, minii, învrăjbi, dezbinări și războaie? N-avem noi oare un singur Dumnezeu, un singur Hristos și un singur Duh al harului revărsat peste noi?” Și „orice răzvrătire și orice dezbinare să o socotiți pingărire; să ne îmbrăcăm, fiilor, cu unirea, să ne smerim, să ne înfrînam, să ne ținem departe de orice murmur și defăimare”.

Sf. Ignatie zice: „Fii ai luminii adevărului, fugiți de dezbinare, iubiți unirea; căci începutul tuturor răutăților sînt dezbinările”.

Sf. Ciprian zice: „Cine nu are biserică de mamă, acela nu poate avea pe Dumnezeu de tată”.

Prel. de Pr. V. A.-Bassarabin

Sfințirea bisericii din Ormeniș

(continuare din pag. 3)

Duh pe care le chemăm în rugăciunile noastre.

Aveți lăcaș frumos și de cinste. Prin prezența voastră îl împodobiți și-l faceți și mai frumos. Rugați-vă lui Iisus Hristos, Domnul păcii, ca să vă dea pace cu voi înșiși-vă, pace cu vecinii, pace în țară și în lumea întreagă.

Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvînteze!

La agapa frățească ce a urmat au vorbit P. C. prot. Al. Brotea și P. C. pâr. I. Garcea.

I. P. S. nostru Mitropolit mulțumind credincioșilor și reprezentanților autorităților locale și bisericesti le-a împărțit arhieresti binecuvîntări, plecînd în jurul orei 16, împreună cu persoanele ce-l însoțeau. JACOTĂ DORIN